

מכתבה של אחות יצחק:

איציק אחי האהוב!

האהוב זו ההרגשה המלווה אותי כל השנים. הזיכרון המשמעותי בקשר אליו הוא בהיותו בן 6 כאשר היה אמור לעלות לכיתה א'. הערכה היתה שאינו מוכן עדיין לביה"ס, הוא היה שקט מאוד ולא הרבה בדיבורים. אימי ביקשה פגישה עם מנהל ביה"ס, המורה אדון רחין. הצטרפתי אליה ואל איציק לפגישה ואני זוכרת היטב פגישה זו, את השיחה בינו ובין איציק. התרשמותו היתה חיובית וההחלטה היתה חד משמעית לעלותו לביה"ס ואמנם מתחילה לא הכזיב. הוא היה תלמיד מצטיין, רציני עם מחשבה מעמיקה שליוותה אותו כל שנותיו.

אני אחותו שרה נפגעת ברגלי בגיל צעיר והייתי רתוקה למיטה ימים רבים ואיציק היה איתי כל הזמן, עזר לי וליווה אותי לאורך כל הדרך. אירוע חשוב נוסף שמלווה אותי כל השנים הוא הבר- מצווה של איציק. הוא למד את ההפטרה שלו ברצינות ואהבה ואני איתו.

עד היום אני זוכרת ושרה את ההפטרה שלו והיא "נחמו נחמו עמי ואמר אלוהים" ואת כל הברכות. סקס הבר- מצווה שהיה בשבת כל כך השפיע עליו שתקופה מסוימת החליט להיות דתי והקפיד על כשרות. אני זוכרת את הערוגה שמאחורי הבית שבה היו נעוצים מזלגות, סכינים וכפיות שאנו בני הבית לא הקפדנו להפריד בין חלב לבשר. כאשר סיים את ביה"ס היסודי התבלט בכשרונותיו והתמדתו בלימודים ורצה להמשיך בתיכון עיוני (בראשון לא היה באותו זמן תיכון היה צורך לנסוע לת"א) אך בגלל המצב בבית לא ניתן למלא את מבוקשו. אני אחותו שרה למדתי באותו עת בסמינר בת"א ולשלוח שני ילדים לא היה באפשרותם של הוריי, ואיציק התחיל ללמוד בביה"ס המקצועי על שם מכס- פייין כדי שיהיה לו מקצוע. בסיומו את לימודיו במכס- פייין עבד תקופה מסוימת בחרסות אך כמובן שלא מצא סיפוק בעבודה זו (אם כי הצטיין בה) וכאשר בעל המפעל הבין לרוחו והציע לו לעבוד בערבים ובימי שישי החל את לימודיו בסמינר למורים בגבעת השלושה, וכמובן בהצטיינות. באותה תקופה התמסר כל כולו, "לנוער העובד היה מדריך בתנועה השתתף בסמינרים והתייחס ברצינות לנעשה בארץ מבחינה פוליטית וחינוכית זאת מצאנו במכתביו וסיכומיו מאותה תקופה. גישתו לכל דבר היתה ברצינות ובמחשבה מעמיקה.

על הקשר העמוק בינו לא אשכח!

כאשר למדתי בשביעית החליטו בתנועות הנוער לעזוב את הלימודים ולצאת לעזרת הקיבוצים וההגנה ואני הייתי ביניהם. הורי התנגדו מאוד לצעד זה שלי לא מבחינה רעיונית אלא בגלל הרגל הבעייתיות שלי. באחד מימי שישי כאשר ביום ראשון הייתי אמורה לצאת להכשרה הודעתי להורי הם קיבלו זאת קשה מאוד ואני בעקשנותי עזבתי בסריקת דלת והסתתרתי אצל חברה ומי בא לעזרתי אם לא אחי איציק? הוא גילה את המקום בו הייתי, בא אלי, סיפר לי הכל וניסה לשכנע אך אני לא ויתרתי ושילחתיו הביתה עם רשימה של חפצים שהייתי צריכה והוא בגניבה בלי שירגישו אסף את כל החפצים שביקשתי והביא לי אותם.

והנה החבר שלי חזר לארץ מאיסליה (שירת בצבא הבריטי) ומי תכנן ועזר לקיים את חתונתנו- איציק. הוא אפילו עזר לי לתפור את ההינומה הלך איתי לקנות את סבעת הנישואים והיה איתי כל הדרך.

אחרי הנישואים שלי בא ליבניאל לכמה ימים ולימד אותי כל מה שצריך לדעת במשק הבית: לתקן ברו, להתקין תקע חשמלי, לתלות מנורה וכהנה וכהנה. וכל זאת אמר כדי שלא תיהי תלויה באף אחד.

הפעם האחרונה שנפגשנו היתה בראשון בבית ההורים. בעלי כבר היה מגויס ובני משה ז"ל היה בבית חולים אחרי פציעה. ניצלתי את ההזדמנות ונסעתי לראשון. שם פגשתי את אחי אהרון שהיה גם הוא מגויס ואיציק שהיה בחופשה. הוא נשלח מהסמינר למחנה "אולגה" ששם קלטו את העולים שבאו והתגייסו ולמד עברית.

לא אשכח את הויכוח הקשה מאוד בין איציק לאחי אהרון אחרי שאיציק הודיע לנו שהוא עוזב את "אולגה" ומתגייס לפלמ"ח. לא די באח אחד בחיל הלוחם? (הוא היה בגבעתי) אמר אהרון. אך דבר לא עזר ולמחרת ביום ראשון התגייס לפלמ"ח.

הורי עוד זכו לראותו פעם בדרכו עם גדודו לנגב. גדודו חנה בראשון כמה שעות, איציק יצר איתם קשר והם באו לראותו וזו היתה הפגישה האחרונה. הוא ירד עם גדודו לנגב לדרך ממנה לא חזר עוד.

יבניאל - אחותו האוהבת.